

ÎNDRĂGOSTITĂ DE NIMIC

LARISA BĂLAN

Dragostea i-a despărțit pielea
În valuri de soare,
Din care s-au ridicat spre cerul alb
Mii de păsări călătoare.

Au răsărit flori de septembrie,
Cu petale de diamante
Pe ochii ei de smarald,
Încercați de priviri furișate.

Și-a deschis sufletul de metal,
L-a pus pe hârtie spre examinat,
Unde oamenii curioși
L-au disecat și remodelat.

Au lăsat să-i fugă din inimă
Picături de sânge fericit,
Să se elibereze de stânsoarea grea
A durerii Ei fără de sfârșit.

Apoi au închis din nou ușile,
Au reparat pereții reci
Zidind în ecouri ale pământului
Și i-au lăsat visele să se usuce
Pe șaptele vântului...

Și au rămas acolo dorințele,
Poate mai suspină și azi
Să-și mai întoarcă fața
Să mai vadă lumină...

Și zace în întuneric
De o mie și una de zile,
O inimă de plastelină:
Un fost frumos castel în ruină...

Ai auzit-o plângând?
Ți se pare!
Căci și ultima Ei lacrimă a fost
O pasăre călătoare...